

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

8. maj 2001 *

I sag T-182/99,

Georges Caravelis, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Bruxelles (Belgien), ved advokat C. Tagaras,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved Y. Pantis, som befuldmægtiget, bistået af advokat N. Korogiannakis, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgte,

angående en påstand dels om annullation af Parlamentets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse LA4 i forfremmelsesåret 1998, dels om erstatning for ikke-økonomisk skade,

* Processprog: græsk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. december 2000,

afsagt følgende

Dom

Retlige bestemmelser

- ¹ Artikel 45, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse

blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.

[...]«

2 Forfremmelsen af Parlamentets tjenestemænd i forfremmelsesåret 1998 forløb efter en procedure, som var fastsat i et internt direktiv til de rådgivende forfremmelsesudvalg af 17. januar 1992 (herefter »det interne direktiv«) og afgørelsen fra Parlamentets præsident af 24. februar 1992 om indførelse af en ny ordning om forvaltning af stillinger og stillingsgrupper (herefter »afgørelsen af 24. februar 1992«). Bestemmelserne blev meddelt og forklaret for Parlamentets personale ved en meddelelse af 18. oktober 1995.

3 Det interne direktivs artikel 3 lyder således:

»1. Forfremmelsesudvalgene er kompetente til at foretage en sammenligning af de tjenestemænd, der kan forfremmes inden for stillingsgruppen og fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe, og som er indstillet til forfremmelse af den kompetente generaldirektør.

2. Forfremmelsesudvalgene træffer afgørelse på grundlag af listen over disse forfremmelsesværdige tjenestemænd, der er indplaceret i henhold til de i bilaget gældende kriterier. Forfremmelsespointene reguleres ved en justeringskoefficient, der skal ophæve forskellene i bedømmelsesmetoden mellem generaldirektoraterne eller de selvstændige tjenester og de øvrige tjenester, bortset fra de administrative enheder, som har under fem bedømte funktionærer i kategorien. Udvalgene

træffer afgørelse på grundlag af den seneste disponible bedømmelsesrapport under hensyntagen til den tidligere rapport, bl.a. af hensyn til de ansøgere, som befinder sig på grænsen af antallet af forfremmelsesmulighederne, samt i ethvert særligt vanskeligt tilfælde, der kræver en særlig gennemgang. Udvalgene tager over et vist bedømmelsesniveau hensyn til den mobilitet, som de forfremmelsesværdige tjenestemænd har foretaget [...]

3. Forfremmelsesudvalgene udfærdiger i prioritetsorden listen over de tjenestemænd, som de indstiller til forfremmelse.«

4 Artikel 2 i det interne direktivs bilag bestemmer:

»Udvalgene råder over 22 supplerende point, der kan anvendes for at tage hensyn til bl.a.:

- den faglige mobilitet, der er sket på den forfremmelsesværdige tjenestemands initiativ

- udøvelse af tjeneste på et højere niveau i lønklassen uden tildeling af tillæg for midlertidig tjeneste

- gennemførelse af nye metoder til fremme af arbejdets effektivitet.«

- 5 Punkt II, litra c), i erklæringen, der udgjorde bilag til afgørelsen af 24. februar 1992, bestemmer:

»Forfremmelsesudvalgene træffer afgørelse på grundlag af lister over alle forfremmelsesværdige tjenestemænd som omhandlet af vedtægtens artikel 45, der er udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale, Budget og Finanser, samt på grundlag af de forslag, som eventuelt er fremsat af hver generaldirektør [...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 6 Sagsøgeren indtrådte i Parlamentets tjeneste den 14. januar 1982 som fuldmægtig i lønklasse A7. Han blev tilknyttet sekretariatet for Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål i Generaldirektoratet »Udvalg og Delegationer« (GD II). Han blev forfremmet til lønklasse A6 den 1. april 1984 og til lønklasse A5 den 1. januar 1993.
- 7 Fra den 1. oktober 1997 til den 30. september 1998 gjorde sagsøgeren midlertidigt tjeneste i en stilling ved Banque d'Angleterre. Han vendte tilbage til sekretariatet for Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål den 1. oktober 1998.
- 8 I forfremmelsesåret 1998 havde ansættelsesmyndigheden fastsat, at otte tjenestemænd kunne forfremmes til lønklasse A4. Sagsøgeren var placeret som nr. syv på listen over tjenestemænd, der kunne forfremmes, som var udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale, ex aequo med to andre kolleger med samme

antal point, nemlig 71, der var fordelt således: 59 point for bedømmelsesrapporten og 12 point for alder og anciennitet.

- 9 Ved notat af 5. juni 1998 anmodede Generaldirektoratet for Personale generaldirektørerne om med henblik på forfremmelsesudvalgenes arbejde at fremsætte forslag for at hjælpe udvalgene i deres drøftelser. I henhold til notatet »skal disse forslag omfatte ethvert relevant væsentligt forhold, som ikke fremgår af bedømmelsesrapporterne«. Det angaves ligeledes, at antallet af forslag til forfremmelse skulle begrænses til 20% af de tjenestemænd, der i hvert generaldirektorat kunne forfremmes.

- 10 I forbindelse med disse forslag blev sagsøgeren placeret som nr. syv på listen udarbejdet af hans generaldirektorat, altså på en plads, der ikke gjorde det muligt at foreslå ham forfremmet på grund af det nævnte krav om grænsen på 20%.

- 11 Den 30. juni 1998 opstillede Forfremmelsesudvalget for kategori A (herefter »Forfremmelsesudvalget«) en liste over tjenestemænd, som udvalget foreslog ansættelsesmyndigheden at forfremme til lønklasse A4, og som indeholdt otte navne. Sagsøgerens navn figurere ikke på denne liste.

- 12 Den 23. september 1998 besluttede ansættelsesmyndigheden at forfremme de tjenestemænd, som Forfremmelsesudvalget havde foreslået. Denne afgørelse blev offentliggjort den 21. oktober 1998. Fire ansøgere, som havde opnået færre point (70,75 for tre ansøgere vedkommende og 69,75 for den fjerde ansøgers vedkommende) end sagsøgeren, blev forfremmet. To af disse fire ansøgere havde desuden opnået et lavere antal point end sagsøgeren på grundlag af bedømmelsesrapporten.

- 13 Ved skrivelse af 18. januar 1999, registreret den 20. januar 1999, indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han anmodede ansættelsesmyndigheden om at ændre afgørelsen vedrørende listen over forfremmelser for året 1998 og optage ham herpå.
- 14 Ved afgørelse af 31. maj 1999 afslog ansættelsesmyndigheden klagen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juli 1999 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) indledt den mundtlige forhandling. I forbindelse med foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet Parlamentet om at fremlægge visse dokumenter, bl.a. referatet af Forfremmelsesudvalgets møde, som blev afholdt den 30. juni 1998 (herefter »mødereferatet«), og skriftligt besvare visse spørgsmål inden retsmødet. Parlamentet har efterkommet disse anmodninger.
- 17 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 12. december 2000.

18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Parlamentets afgørelse om ikke at forfremme ham til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 1998.

- Annullation af Parlamentets afgørelse af 31. maj 1999 om afslag på hans klage af 18. januar 1999.

- Subsidiært, Parlamentet tilpligtes at betale ham 100 000 belgiske franc (BEF) i erstatning for ikke-økonomiske skade.

- Det bestemmes, at referaterne af Forfremmelsesudvalgets møder vedrørende forfremmelser til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 1998 fremlægges.

- Parlamentet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

19 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Følgelig gives der ikke sagsøgeren medhold i påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade.

- Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende bestemmelser.

Annulationspåstanden

- 20 Sagsøgeren har til støtte for sin annulationspåstand fremført et anbringende, der er baseret på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 og det interne direktiv, og som består af tre dele. I den første del har sagsøgeren anført, at hans fortjenester ikke er blevet korrekt sammenlignet med de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænds i strid med vedtægtens artikel 45. I den anden del har sagsøgeren fremført, at de kriterier, som ligger til grund for generaldirektoratets forslag til forfremmelse, er retsstridige. I den tredje del har sagsøgeren bestridt måden, hvorpå de 22 supplerende point som fastsat i artikel 2 i det interne direktivs bilag er blevet fordelt. Sagsøgeren har endvidere i retsmødet fremført et nyt anbringende, som støttes på, at en person, som ikke var berettiget dertil, havde deltaget i Forfremmelsesudvalgets møde den 30. juni 1998.

- 21 Sagsøgeren havde i sin stævning desuden anført, at hensyntagen til generaldirektoraternes forslag til forfremmelser i forbindelse med den omstridte procedure var uden juridisk grundlag. Sagsøgeren har i sin replik frafaldet dette klagepunkt.

- 22 Retten skal først undersøge den første del af anbringendet.

Parternes argumenter

- 23 Sagsøgeren har anført, at den omstridte forfremmelsesprocedure er retsstridig, idet Forfremmelsesudvalget alene har sammenlignet de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester, som inden for grænsen på 20% var blevet foreslået til forfremmelse af generaldirektoraterne. Han har anført, at hans generaldirektorat på grund af denne grænse alene kunne foreslå fire tjenestemænd til forfremmelse. Da sagsøgeren var opført som nr. syv på listen over de tjenestemænd, som hans generaldirektorat foreslog forfremmet, var hans sag altså ikke blevet behandlet af Forfremmelsesudvalget, hvilket er i strid med artikel 45. I henhold til Rettens dom af 25. marts 1999 i sagen Hamptaux mod Kommissionen (sag T-76/98, Sml. Pers. I-A, s. 59, og II, s. 303, præmis 39-51) bør de anfægtede retsakter derfor annulleres.
- 24 Sagsøgeren har i sin replik tilføjet, at Parlamentet ved at henvise til en »faktisk ligestilling« vedrørende pointforskellen på grundlag af bedømmelsesrapporten mellem sagsøgeren og de to forfremmede tjenestemænd ikke har taget hensyn til, at to tjenestemænd blev forfremmet, skønt disse havde en lavere bedømmelse end sagsøgerens.
- 25 Parlamentet har anført, at sagsøgerens fortjenester har været genstand for en korrekt og grundig sammenligning. Parlamentet har fremført, at de tjenestemænd, som blev forfremmet efter Forfremmelsesudvalgets behandling, besad fortjenester, som var bedre end de øvrige tjenestemænds, herunder sagsøgerens. Sagsøgeren har endvidere ikke fremført noget forhold, der gør det muligt at fastslå, at ansættelsesmyndigheden har anlagt et åbenbart urigtigt skøn (Rettens dom af 16.12.1999, sag T-143/98, Cendrowicz mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 273, og II, s. 1341, præmis 60-67).
- 26 Parlamentet har ikke bestridt, at Forfremmelsesudvalget i vidt omfang har taget hensyn til generaldirektoraternes forslag til forfremmelse i henhold til afgørelsen af 24. februar 1992 og meddelelsen af 18. oktober 1995. Forfremmelsesudvalget tog dog ikke blot hensyn til den rækkefølge, hvori de forfremmelsesværdige tjenestemænd var placeret på den liste, som var opstillet af Generaldirektoratet

for Personale, men også til andre forhold, såsom den faglige mobilitet, den eventuelle udøvelse af opgaver på et højere niveau og udarbejdelse af nye procedurer, hvis mål var at fremme arbejdets effektivitet.

- 27 Parlamentet har anført, at Forfremmelsesudvalget har gennemgået situationen for alle de tjenestemænd, der var indplaceret på en relevant plads på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd, herunder sagsøgeren, og derefter havde forelagt ansættelsesmyndigheden listen over de tjenestemænd, som udvalget foreslog forfremmet. Parlamentet har herved anført, at såvel oprettelsen af listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd som Forfremmelsesudvalgets forhandlinger og forslag alene er mellemliggende og forberedende stadier inden ansættelsesmyndighedens endelige afgørelse.
- 28 I denne sag traf ansættelsesmyndigheden den endelige forfremmelsesafgørelse efter at have gennemgået alle de oplysninger, den rådede over, nemlig listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd, som var udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale, vurderingerne og forslagene fra Forfremmelsesudvalget, indstillingerne og forslagene fra generaldirektoraterne samt de øvrige relevante forhold.
- 29 Parlamentet har endvidere anført, at det fremgår af en sammenligning på grundlag af bedømmelsesrapporterne, at seks af de otte forfremmede tjenestemænd havde samme eller højere bedømmelse end sagsøgerens. Med hensyn til de to øvrige forfremmede tjenestemænd havde sagsøgeren efter anvendelse af justeringskoefficienten kun 0,25 point mere end den første tjenestemand og 1 point mere end den anden. Der var altså reelt tale om »en faktisk ligestilling«. Desuden havde en af disse tjenestemænd fået pålagt opgaver på et højere niveau og var den eneste, som var blevet foreslået af hans generaldirektorat. Den anden tjenestemand var af sit generaldirektorat blevet indstillet som nr. 2 til forfremmelse, men hans ansvarsområde begrundede ifølge generaldirektoratet absolut prioritet.

Rettens bemærkninger

- 30 Ved vurderingen af de fortjenester, der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 45, har ansættelsesmyndigheden efter fast retspraksis et vidt skøn, og Fællesskabets kontrol på dette område bør begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Fællesskabets retsinstanser kan derfor ikke sætte deres bedømmelser af kandidaternes kvalifikationer og fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens (jf. bl.a. Rettens dom af 27.4.1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 353, præmis 42).
- 31 Det fremgår udtrykkeligt af vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, at ansættelsesmyndigheden ved en forfremmelsesprocedure skal træffe sit valg på grundlag af en sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænds bedømmelser og respektive fortjenester. Med henblik herpå kan ansættelsesmyndigheden efter sine beføjelser i henhold til vedtægten foretage en sådan bedømmelse efter den fremgangsmåde eller metode, som den finder mest hensigtsmæssig (jf. bl.a. Rettens dom af 22.2.2000, sag T-22/99, Rose mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 115, præmis 55).
- 32 Den skønsbeføjelse, der tilkommer administrationen, er begrænset af nødvendigheden af at foretage en grundig og upartisk sammenligning af ansøgerne i overensstemmelse med princippet om ligebehandling. I praksis skal denne sammenligning ske på lige vilkår på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder (jf. Rettens dom af 21.9.1999, sag T-157/98, Oliveira mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 163, og II, s. 851, præmis 35). Endvidere kan ansættelsesmyndigheden kun subsidiært tage hensyn til kandidaternes alder og deres anciennitet i tjenesten (jf. Rettens dom af 5.3.1998, sag T-221/96, Manzo-Tafaro mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 115, og II, s. 307, præmis 17).

- 33 Desuden udgør bedømmelsesrapporten et nødvendigt led i vurderingen, hver gang den overordnede myndighed overvejer en tjenestemands karriere (jf. bl.a. Rettens dom af 16.9.1998, sag T-234/97, Rasmussen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 507, og II, s. 1533, præmis 36). Retten har i øvrigt fastslået, at en forudgående sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænds aktmapper i hver direktorat ikke kan overflødiggøre en korrekt sammenligning af deres fortjenester, men tværtimod hører til princippet om god forvaltning. Domstolen har ligeledes fastslået, at en sådan forudgående sammenligning i generaldirektoraterne dog ikke kan erstatte den sammenligning, som senere skal foretages, når dette er fastsat, af Forfremmelsesudvalget. Hver tjenestemand, der kan forfremmes, er altså berettiget til at forvente, at hans fortjenester sammenlignes med fortjenesterne hos de øvrige tjenestemænd, der kan forfremmes i den pågældende lønklasse, i Forfremmelsesudvalget (jf. dommen i sagen Rose mod Kommissionen, præmis 56 og 57).
- 34 Ansættelsesmyndigheden kan desuden ikke alene gennemgå fortjenesterne hos de tjenestemænd, som er bedst placerede på de af de forskellige generaldirektorater udarbejdede lister, idet formålet med sammenligningen af samtlige de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester herved ikke vil blive tilgodeset (jf. nævnte dom i sagen Rose mod Kommissionen, præmis 59).
- 35 I denne sammenhæng skal det straks bemærkes, at der i sagen foreligger en tilstrækkelig række samstemmende forhold til, at det kan fastslås, at der ikke er blevet foretaget en reel sammenligning af alle de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester.
- 36 Det fremgår af sagens akter, at 54 tjenestemænd ved Parlamentet var forfremmelsesværdige til lønklasse A4, da den omtvistede forfremmelsesprocedure blev indledt. Generaldirektoratet for Personale udfærdigede en liste over disse tjenestemænd, som blev indplaceret efter de point, de havde opnået på grundlag

af deres bedømmelsesrapporter, altså deres karakterer for deres bedømmelse reguleret med justeringskoefficienten beregnet af generaldirektoratet, samt deres point for alder og anciennitet. Det samlede antal point, som de 33 første tjenestemænd på listen havde opnået, varierede mellem 73 og 69,00.

Sammenfatning af listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale den 1. januar 1998

Kategori: A

Lønklasse: 5

Forfremmelsesværdige: 54

Nr.	Navn	GD	Bedømmelseskarakter	Justeringskoefficient	Samlet bedømmelseskarakter	I alt
1	CC	II	59	0,00	59,00	73,00
2	KC	II	60	0,00	60,00	72,00
3	CCH	III	59	0,00	59,00	71,75
4	PF	IV	58	-0,25	57,75	71,75
5	BK	SJ	58	0,75	58,75	71,25
6	HHG	II	58	0,00	58,00	71,25
7	FN	II	60	0,00	60,00	71,00
8	Caravelis	II	59	0,00	59,00	71,00
9	AD	II	59	0,00	59,0	71,00
11	FP	I	59	0,75	59,75	70,75
12	WP	IV	59	-0,25	58,75	70,75
15	DSDI	V	57	1,00	58,00	70,75
25	RQJL	SJ	59	0,75	59,75	69,75
27	AG	I	58	0,75	58,75	69,75
33	VHJ	VI	60	-1,00	59,00	69,00

Samlet bedømmelseskarakter = karakter for bedømmelsen × justeringskoefficient udregnet af GD.

I alt = samlet bedømmelseskarakter + alder + anciennitet.

37 Desuden fremsatte hvert generaldirektorat forslag med hensyn til, hvilke tjenestemænd der skulle forfremmes. Generaldirektoratet »Formandskab« (GD I) fremsatte to forslag, det første vedrørende FP og det andet vedrørende AG. Generaldirektoratet »Udvalg og Delegationer« (GD II) foreslog syv tjenestemænd forfremmet i følgende rækkefølge: KC, FN, CC, VARJ, HHG, AD og endelig sagsøgeren. Generaldirektoratet »Informations- og Pressetjenesten« (GD III) foreslog tre tjenestemænd: den første CCH, dernæst LJ og som nr. 3 SPJ. Generaldirektoratet »Forskning« (GD IV) foreslog fire tjenestemænd i følgende rækkefølge, PF, WP, LA og PF. Generaldirektoratet »Personale/Budget/Finanser« (GD V) foreslog tre tjenestemænd: DSDI som den første, PP som den anden og PR som den tredje. Generaldirektoratet »Administration« (GD VI) og »Oversættelse og Almindelige Anliggender« (GD VII) samt Den Juridiske Tjeneste foreslog respektivt MM, VHJ, BM og RQJL forfremmet.

38 Det fremgår imidlertid af Forfremmelsesudvalgets mødereferat, at generaldirektoraternes forslag »højest kunne tages i betragtning for højest 20% af de forfremmelsesværdige tjenestemænd«. Det bemærkes herved, at alene fjorten forslag, nemlig to forslag fra DG I, fire af de syv forslag fra GD II, to af de tre forslag fremsat af GD III, to af de fire forslag fra GD IV, et af de tre forslag fremsat af GD V og forslagene fremsat af GD VI, VII og Den Juridiske Tjeneste, alene blev taget i betragtning og gennemgået af Forfremmelsesudvalget ved den omstridte forfremmelsesprocedure. Heraf følger, at allerede ved procedurens indledning havde Forfremmelsesudvalget fastsat, at forslagene vedrørende de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænd, herunder sagsøgeren, ikke »kunne antages«. Det bemærkes endvidere, at trods bemærkningen i mødereferatets slutning, hvorefter »udvalget ligeledes har gennemgået de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænd efter deres rækkefølge«, indeholder mødereferatet ingen henvisning til de tjenestemænd, som befandt sig uden for 20%-grænsen. Under disse omstændigheder fremgår det umiddelbart af en gennemgang af nævnte mødereferat, at sagsøgerens fortjenester ikke blev taget i betragtning af Forfremmelsesudvalget i det omtvistede forfremmelsesår.

39 Det fremgår desuden af Forfremmelsesudvalgets mødereferat, at udvalget på grundlag af de 14 forslag, det havde fundet »antagelige«, dernæst udfærdigede en

foreløbig liste, hvorpå figurerede de tjenestemænd, der som de første var blevet foreslået forfremmet af deres generaldirektorat eller tjeneste. Efter en sammenligning af disse tjenestemænds fortjenester blev fire af dem udvalgt og foreslået forfremmet, nemlig KC, CCH, FP og RQJL. Det bemærkes, at disse tjenestemænd på listen udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale henholdsvis befandt sig på anden, tredje, ellefte og femogtyvende plads. Det må dog fastslås, at i henhold til den af Forfremmelsesudvalgets anvendte sammenligningsmetode blev RQJL's fortjenester sammenlignet med KC's, skønt førstnævnte var placeret 23 pladser efter sidstnævnte på den af Generaldirektoratet for Personale udfærdigede liste. Tilsyneladende var RQJL blevet opført på den foreløbige liste over de tjenestemænd, der kunne forfremmes, og som Forfremmelsesudvalget udfærdigede, fordi han var den eneste tjenestemand, der var foreslået forfremmet af Den Juridiske Tjeneste. Efterfølgende udfærdigede Forfremmelsesudvalget en ny liste over de forfremmelsesværdige tjenestemænd, der bestod af fire navne, efter at udvalget havde sammenlignet fortjenesterne hos de tjenestemænd, som var blevet foreslået forfremmet på anden- eller tredjepladsen af deres generaldirektorat eller tjeneste, med de to tjenestemænds fortjenester, som figurerede på den foreløbige liste, men hvis endelige placering var blevet »udskudt med henblik på en supplerende sammenligning«.

- 40 Efter afslutningen af Forfremmelsesudvalgets procedure foreslog udvalget otte tjenestemænd forfremmet, nemlig dem, der figurerede på henholdsvis første, anden, tredje, syvende, ellefte, tolvte, femtende og femogtyvende plads på den liste, der var udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale. Det skal atter fastslås, at navnene på de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænd, selv navnene på dem, der var placeret før tjenestemanden, der var opført på femogtyvendepladsen på den nævnte liste, herunder sagsøgerens, ikke omtales i Forfremmelsesudvalgets mødereferat. Selv om mødereferatet indeholder særdeles detaljerede angivelser vedrørende de tjenestemænd, som var omfattet af de forslag, som befandt sig inden for grænsen på de 20%, der var fastsat ved notat af 5. juni 1998, indeholder mødereferatet kun kortfattede og generelle bemærkninger vedrørende de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænd. Med hensyn til sagsøgeren fremgår det, at han figurerede på syvendepladsen på den liste, der var udarbejdet af hans generaldirektorat i forbindelse med forslagene til Forfremmelsesudvalget, altså uden for nævnte grænse. Selv om han med et samlet pointtal på 71 figurerede på syvendepladsen på den liste, der var udfærdiget af

Generaldirektoratet for Personale, ex aequo med to andre ansøgere, var hans fortjenester ikke blevet sammenlignet med f.eks. RQJL's, der med et samlet pointtal på 69,75 figurerede på femogtyvendepladsen på samme liste.

- 41 Her følger, at reelt alene fortjenesterne hos de tjenestemænd, som var omfattet af de forslag, der lå inden for grænsen på 20% af de forfremmelsesværdige tjenestemænd i hvert generaldirektorat, blev sammenlignet af Forfremmelsesudvalget. Generaldirektoratets forslag, og især deres rækkefølge, blev altså, i stedet for at tjene som en supplerende oplysning med henblik på sammenligningen af de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester, det grundlag, på hvilket der blev foretaget en begrænset sammenligning mellem de 14 nævnte tjenestemænd. Kun den afgørende rolle, som blev tillagt forslagene i forfremmelsesproceduren, kan forklare, hvorfor Forfremmelsesudvalget allerede ved den første sammenligning af de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester alene sammenlignede fortjenesterne hos de tjenestemænd, som figurerede på anden, tredje, ellefte og femogtyvende plads på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd, der var udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale, men ikke foretog nogen sammenligning med de tjenestemænd, der bl.a., befandt sig mellem de otte første på listen. Det må altså fastslås, at Forfremmelsesudvalget ikke har sammenlignet alle forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester, og at disse tjenestemænds bedømmelsesrapporter, skønt de udgør et nødvendigt led i vurderingen, ikke er blevet taget i betragtning af udvalget.
- 42 Parlamentet har i sit indlæg og under retsmødet anført, at den af Generaldirektoratet for Personale udfærdigede liste samt Forfremmelsesudvalgets forhandlinger og forslag alene udgør mellemliggende og forberedende stadier inden den endelige forfremmelsesafgørelse, og at ansættelsesmyndigheden traf sin afgørelse efter at have gennemgået alle de oplysninger, den var i besiddelse af, nemlig nævnte liste, Forfremmelsesudvalgets vurderinger og forslag, generaldirektoraternes forslag og indstillinger og ethvert andet relevant forhold.

43 Det bemærkes herved, at i henhold til fast retspraksis skal ansættelsesmyndigheden tage hensyn til den af Forfremmelsesudvalget udarbejdede liste over de tjenestemænd, den indstiller til forfremmelse, selv om den ikke vil følge den (Rettens dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. Pers II, s. 63, præmis 28). I denne sag besluttede ansættelsesmyndigheden at forfremme de samme tjenestemænd, som Forfremmelsesudvalget havde foreslået. Parlamentet har desuden under retsmødet bekræftet, at ansættelsesmyndigheden, her Parlamentets generalsekretær, råder over de forfremmelsesværdige tjenestemænds bedømmelsesrapporter, listen over nævnte tjenestemænd udfærdiget af Generaldirektoratet for Personale, generaldirektoraternes forslag og Forfremmelsesudvalgets mødereferat og forslag. Ansættelsesmyndigheden var følgelig ikke blot bekendt med de to sidstnævnte dokumenter, men også med den metode, Forfremmelsesudvalget anvendte ved sammenligningen af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kunne forfremmes. I mangel af modstridende indicier må det antages, at ansættelsesmyndigheden har indstillet de samme tjenestemænd til forfremmelse til lønklasse A4 som Forfremmelsesudvalget efter samme procedure eller sammenligningsmetode. Det påhviler under disse omstændigheder Parlamentet at godtgøre, at uregelmæssighederne ved proceduren ved Forfremmelsesudvalget ikke har forvansket det endelige resultat af den omstridte forfremmelsesprocedure, og at ansættelsesmyndigheden har anvendt en anden sammenligningsmetode end nævnte udvalg og reelt har sammenlignet alle forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester.

44 Det må fastslås, at Parlamentet ikke har fremført noget som helst bevis for, at ansættelsesmyndigheden har foretaget en reel sammenligning af alle forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester. Parlamentet har desuden heller ikke forklaret, hvorledes ansættelsesmyndigheden kunne forfremme nøjagtig de samme tjenestemænd som dem, der var blevet foreslået af Forfremmelsesudvalget, ved anvendelse af en sammenligningsmetode af fortjenesterne, der angiveligt var anderledes end Forfremmelsesudvalgets.

45 Det fremgår af det anførte, at såvel Forfremmelsesudvalgets procedure som ansættelsesmyndighedens må anses for at være behæftet med formfejl, eftersom der ikke herved er foretaget en sammenligning af alle de forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester.

- 46 Parlamentets afgørelse om ikke forfremme sagsøgeren til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 1998 må derfor annulleres, uden at det findes nødvendigt at behandle, om de øvrige dele af sagsøgerens anbringende, eller det nye klagepunkt, som denne har rejst under retsmødet, er begrundet.

Erstatningspåstanden

Parternes argumenter

- 47 Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale ham 100 000 BEF i erstatning for ikke-økonomisk skade, som han har lidt, fordi Parlamentet ikke rettidigt anmodede Banque d'Angleterre om oplysninger vedrørende hans faglige kvalifikationer under hans midlertidige tjeneste dér, nemlig i perioden mellem den 1. oktober 1997 og den 30. september 1998, eftersom i den samme periode de øvrige forfremmelsesværdige tjenestemænds faglige kvalifikationer var blevet sammenlignet med henblik på indstilling til forfremmelse. Sagsøgeren har i sin replik anført, at erstatningspåstanden må antages til realitetsbehandling.
- 48 Parlamentet har anført, at påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade må afvises. Parlamentet har desuden anført, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at der foreligger en retsstridig adfærd, et reelt tab og en årsagssammenhæng mellem sammenligningen af sagsøgerens faglige indsats under hans midlertidige tjeneste

og hans placering i hans generaldirektorats forslag (Rettens dom af 27.2.1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367).

Rettens bemærkninger

- 49 Det bemærkes, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om, hvorvidt erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling, og om sagsøgeren har lidt et tab, at annullationen af afgørelsen om afslag på forfremmelse under alle omstændigheder udgør en tilstrækkelig og passende genoprettelse af tabet (Rettens dom af 9.3.2000, sag T-10/99, Nuñez mod Kommissionen, Sml. Pers. I, s. 47, og II, s. 203, præmis 48).
- 50 Heraf følger, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i hans påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale ham 100 000 BEF i erstatning for ikke-økonomisk skade.

Sagens omkostninger

- 51 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har tabt sagen, pålægges det Parlamentet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 1998 annulleres.
- 2) Sagsøgerens erstatningspåstand tages ikke til følge.
- 3) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. maj 2001.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand